

בנצחהשי"ת

גליון
**דרך
אמונה**

פנינים יקרים על פרשת השבוע
מלוקט משיחותיו של
הרה"צ רבי
מאיר איתמר רוזנבוים
שליט"א

ויקרא

גליון תל"ג

לשמיעת השיעורים בכל שבוע
על הטלפון נא להתקשר
למערכת 'דרך אמונה'

בארה"ב 718.298.3717 ולהקיש 1

בארץ ישראל (מספר טעל.חדש) 079.704.0017 ולהקיש 1

בענגלאנד (מספר טעל.חדש) 03.33015.0717 ולהקיש 1

מכון 'דרך אמונה'

הרוצה לקבל את הגליון בכל שבוע באימייל

נא לשלוח אימייל לאדרעסס 3875060@gmail.com

ולכתוב שם המבקש ואימייל אדרעסס שלו. ואי"ה נוסיפו לרשימת המקבלים

להארות והערות יכולים להתקשר לאחד ממספרי הטלפון של מערכת דרך אמונה הנ"ל

ולהשאיר הודעה על מספר 9 ובלי"נ נתקשר בחזרה אי"ה

פרשת ויקרא

אל"ף זעירא מורה על ענוותנותו של משה רבינו * ענוה מביא להשראת השכינה * האדם צריך לפתוח רק פתח קטן * העניו נחשב כאילו הקריב קרבן * ענוה נחשב כאילו הקריב כל הקרבנות * בדורות אחרונות אין צריך להתענות רק להיות בלב נשבר * עבודה לה' בעיני ארציות * דיבורי פיו של האדם מקדשים * עיקר ההקרבה צריך להיות מעצמו * בזכות הצדיקים נשפע ברכה להבריות * הרה"ק מרוזין השפיע עשירות למלמד דרדקי * ג' ענינים להתקרב לה' * העולה מכפרת על הגיאות * הקרבת קרבן בדרך של השפלת הגיאות * יזכור יום המיתה וינצל מהגיאות * השבת הוא כפרה כמו הקרבנות

וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר ה' אֵלָיו מֵאֵהָל מוֹעֵד וּגו' (א, א).

וז"ל: אל"ף דויקרא זעירא, שמשה היה גדול ועניו, לא רצה לכתוב אלא 'ויקר', כאלו לא דיבר הקב"ה עמו אלא בחלום, וכדרך שנאמר בבלעם (במדבר כג, ד), כאלו לא נראה לו ה' אלא במקרה, ואמר לו הקב"ה לכתוב גם האל"ף, ושוב אמר לו משה מחמת רוב ענוה שלא יכתבנה אלא קטנה יותר משאר אלפי"ן שבתורה, וכתבה קטנה.

ענוה מביא להשראת השכינה

בדברי שמואל ביאר דאות אל"ף הוא לשון לימוד, כדכתיב

אל"ף זעירא מורה על ענוותנותו של משה רבינו

בפרשה זו יפה נדרשת מעלת מידת הענוה, שאין לך מדה חביבה ממנה לפני הקב"ה, ולהיפך גנות מידת הגיאות והגאווה גם זאת נודעת בשערים, כאשר נעתיק מפי ספרים וסופרים, מפיהם ומפי כתבם של צדיקים הקודמים.

מידה זו נרמזה בתיבה הראשונה של הפרשה, כידוע דתיבת 'ויקרא' נכתבה באל"ף זעירא, לרמזו על מדת הענוה של משה רבינו, כמו שכתב בעל הטורים,

השכינה רק בכח ענוה ושפלות
רוח.

האדם צריך לפתוח דק פתח קטן

בזרע קודש כתב רמז נאה בטעם
הדבר דאל"ף של 'ויקרא'
הוא זעירא, כי אל"ף ראשי תיבות
פ'תחי ל'י א'חותי, רומז על דרשת
חז"ל (שהש"ר פ"ה ס"ב) פתחו לי פתח
כחודו של מחט, ולכן פתח הכתוב
באל"ף זעירא, לרמוז על האדם
שצריך לפתוח רק פתח קטן.

(אייב לג לג) 'ואאלפך חכמה',
דהיינו שילמד האדם ממושה רבינו
איך להקטין את עצמו.

באופן אחר כתב, דאות אל"ף
מורה על הקב"ה שהוא
אלופו של עולם, כי הקב"ה שוכן
עם המחזיק עצמו בענוה, כמאמר
הכתוב (ישעיה נז, טו) 'מרום
וקדוש אשכון ואת דכא ושפל
רוח', וזהו הכוונה של אל"ף זעירא,
להורות שאין זוכים להשראת

אָדָם פִּי יִקְרִיב מִכֶּם קִרְבָּן
וּמִן הַצֵּאֵן לֵה' מִן הַפְּהֵמָה מִן הַפֶּקֶר
וּגו' (א, ב).

אברהם אבינו אמר (בראשית יח,
כו) 'ואנכי עפר ואפר', דוד המלך
אמר (תהלים כב, ז) 'ואנכי תולעת
ולא איש', משה רבינו אמר (שמות
טו, ז) 'ונחנו מה', להורות
שהמתנהג בענוה ושפלות רוח
נחשב לו כאילו הקריב קרבן לה',
וזהו כוונת הכתוב 'אדם' מי שהוא
בבחינת ענוה כנ"ל, כי יקריב
'מכם', נחשב לו כאילו הקריב
קרבן לריח ניחוח לפני ה'.

העניו נחשב כאילו הקריב קרבן

גם הפסוק השני שבפרשה נדרשת
בכמה ספרים הקדושים בענין
מדת הענוה והשפלות.

הרה"ק הרבי ר' זושא מהאניפולי
זי"ע אמר לפרש 'אדם' כי
יקריב מכם, אד"ם ראשי תיבות
א'ברהם ד'וד מ'שה, שבכולם
מצינו שהיו מצויינים במדת הענוה,

להעניו נחשב כאילו הקריב כל
הקרבנות

בדורות אחרונות אין צריך להתענות
רק להיות בלב נשבר

יותר מזה מצינו, דלא רק דהעניו
נחשב לו כאילו הקריב קרבן,
אלא נחשב לו כאילו הקריב כל
הקרבנות כולם, כמו שאמר
הרה"ק ר' בונם מפרשיסחא זי"ע
בשם אביו הרה"ק ר' צבי הירש
המגיד מוואדיסלאוו זי"ע, על
מאמר הגמרא (סוטה ה, ב)
המקריב עולה שכר עולה בידו,
המקריב שלמים שכר שלמים בידו,
אבל רוח נשברה מעלה עליו
הכתוב כאילו הקריב כל הקרבנות,
שנאמר (תהלים נא, יט) 'זבחי
אלקים רוח נשברה'.

ופירש כוונת דברי הגמרא
שאמרו על המקריב
ש'שכר עולה' או 'שכר מנחה'
בידו, היינו במי שיודע ומרגיש
בעצמו שעשה דבר מה, ומחזיק
בזה טובה לנפשו, אבל מי שדעתו
שפלה עליו, ומרגיש שאין בידו
כלום ואין מחזיק טובה לנפשו
כלום, עליו מעלה הכתוב כאילו
הקריב כל הקרבנות בזכות מדת
הענוה.

הרה"ק מרוזין זי"ע ביאר ג"כ
בדרך הנ"ל, שהכתוב
מלמדנו דרך במדת הענוה, 'אדם
כי יקריב מכם קרבן לה', 'מכם'
ראשי תיבות מ'דה כ'נגד מ'דה,
שנצטוו בני ישראל להביא לכפרה
מדה נגד מדה. לכן בדורות
הראשונים היו מתענים ומסגפים
את עצמם, לפי שהיו בעולם
תענוגים ושמחה, והיו להם
רתיחות הדמים, ע"כ לכפר על
מעשיהם היו צריכין להתענות
ולסגף את עצמם מדה כנגד מדה,
אבל בדורות הללו מספיק להיות
'זבחי אלקים רוח נשברה', כי הדור
חלש למאוד, והמוחין והלכבות
הם קטנים, לכן צריך כאו"א
להתפלל לפני אלקים ברוח נשברה
ובלב נשבר ונדכה, ובה צ"בד
זוכים כבר לכפרה.

עבודה לה' בעניני ארציות

והוסיף הרה"ק מרוזין בענין
מיעוט התעניות בזמן
הזה, דכשאדם אוכל הוא מקרב

והשיב לו: אם תוכל אחר התענית לאכול "אגאנצע קווארט קאשע" (אם תוכל לאכול כמות גדולה שהיא ד' לוגין של דייסא) אז מותר לך להתענות! ועוד אמר לו, אם היה לי עוד שנים להצטרף עמי לבטל התעניות, הייתי מבטל אותם!

גם אמר הרבי ר' אלימלך מליזענסק, כשם שמצוה לשמור על ישראל שלא יכשל בעבירה, כן מצוה לזוהר לכל איש, אם יש לו מעט רפיון כח, שלא יתענה... כי אפשר לתקן הכל על ידי אכילה ושתיה, שעיי"ז יהי' לו כח לעסוק בתורה ותפילה ולהתקרב לה'.

וכידוע בשם הבעש"ט הקדוש זי"ע שאמר, חור קטן בגוף הוא חור גדול בנשמה, שצריך האדם לדאוג על בריאות גופו, כדי שיהא לו כח ועוז לעבוד את הקב"ה כראוי.

דיבורי פיו של האדם מקדשים

בתפארת שלמה כתב, שיש בזה רמז נפלא בגודל מעלת

כל מדריגות של דומם צומח חי ומדבר לפני הקב"ה, אבל אם מתענה, לא זו בלבד שמזיק בגשמיים, אלא גם יכול להזיק לעצמו ברוחניות. כמו שפירשו הצדיקים על הכתוב (תהלים קטו, טז) 'השמים שמים לה' וגו' נתן לבני אדם', שהקב"ה נתן את הארץ היינו עניני הארציות להאדם בכדי לקרבם ולהעלותם לבחינת 'שמים', ואז זוכה להשיג בחינת 'אדם' השלם.

וזה שאמר הכתוב 'אדם כי יקריב מכם', היינו שהאדם צריך להקריב את גופו ונפשו לה', ודבר זה יתכן להיות על ידי תענית שהוא בבחינת קרבן שממעט חלבו ודמו להשי"ת, אבל גם יכול להיות ע"י תורה ותפילה, שמקריב מזמנו היקר לעבודת ה', וזה נחשב לו כאילו מסר נפשו לה'.

ואמר הרה"ק מרוזין, שהרה"ק מאפטא זי"ע בילדותו היה מתענה הרבה, ושאל מאת הרה"ק הרבי ר' אלימלך מליזענסק זי"ע לדעת האם דרכו נכונה לפני ה'?

להקריב מעצמו, דהיינו מגופו ממש, על ידי שעוסק במצוות ומעשים טובים, וזהו הכוונה 'אדם' כי יקריב 'מכם', שאין נחשב בבחינת 'אדם' השלם, רק כשמקריב מעצמו ממש, מבשרו ודמו, אז יחשב 'קרבן לה', אבל 'מן הבהמה' דהיינו כשאנו מקריב מעצמו כלום, רק מסתפק במה שמקריב בהמה לקרבן לה, ואומר שלום עלי נפשי, זהו נחשב ל'קרבנכם', כי אין זה קרבן לה, רק על האדם להקריב מגופו ממש לשם ה', והכוונה בזה שיקבל עליו עול מלכותו ית' לעובדו בלב שלם.

בזכות הצדיקים נשפע ברכה להבריות

במדרש רבה (פ"א ס"א) על הפסוק 'ויקרא אל משה, מסמיך רבי תנחום בר חנילאי את הפסוק (תהלים קג, ב) 'ברכו ה' מלאכיו גבורי כח עושי דברו'. והרה"ק מליסקא זי"ע באך פרי תבואה מבאר השייכות כי הצדיקים העושין רצונו של מקום מעוררים התעוררות למטה, וכתיב (תהלים קכא, ה) 'ה' צלך', דהיינו מה שאדם

דיבורי פיו של האדם, דהתורה מלמד להאדם ההולך בדרכיו, ואין לו שום התקרבות לה' ב"ה, יקח לו ראיה 'מן הבהמה' שנעשית הקדש להקרבה על פי דיבורו של האדם, שבשעה שאמר הרי זו עולה היא נעשית קודש קדשים, וזהו רק ע"י דיבורו והבל פיו של האדם, ואע"פ שהבהמה עצמה לא נשתנית והיא כמו שהיתה עד עכשיו, אך הדיבור שמוציא האדם הוא קודש קדשים והוא שחל על הבהמה והקדישה, א"כ יראה האדם גודל הקדושה אשר טמון בכח הדיבור, ומזה יעשה ק"ז לדיבור של תורה ותפלה לפני השי"ת. וזה פירוש הכתוב 'אדם כי יקריב מכם' שרוצה להתקרב לה', 'מן הבהמה' יבין מעצמו שחל הקדושה עליו ע"י דיבור פיו, ובזה 'תקריבו את קרבנכם', כי די לו בהרוח ה' אשר בקרבו ובזה נעשה הוא משכן לה'.

עיקר ההקרבה צריך להיות מעצמו

ביסוד העבודה פירש הפסוק הנ"ל, כי האדם צריך

קמן הסמוך לעיר רוזין, שהיה עוסק במלאכתו הקדושה מבוקר ועד ערב, אבל היה עני מרוד, ולא השתכר כי אם כדי מחייתו להביא לחם לפי הטף. כאשר גדלה והתרחבה משפחתו, וגם הוצרך להשיא את בנותיו, התחיל לדאוג מהיכן יבוא עזרו.

מנהגו של ר' מנשה היה בכל שנה לילך בליל הושענא רבה להסתופף בצל הרה"ק מרוזין זי"ע עד אחרי שמיני עצרת ושמחת תורה. במוצאי החג כאשר החסידים היו מתברכים מפיו של הרה"ק מרוזין כבר הי' הולך ר' מנשה בחזרה לביתו. באותו תקופה החליט בקרבו, בשנה זו לא אלך בחזרה מרוזין עד שאזכה להכנס לפני הרה"ק לשפוך לפניו את אשר על לבבי, ולהפציר בו לברכני בשפע הפרנסה, וגם להשיא את הבנות בנקל. במחשבה זו יצא לדרך בליל הושענא רבא להיכל קדשו של הרה"ק מרוזין.

הרה"ק מרוזין נהג להתפלל בחדר מיוחד בתוך בית המדרש,

עושה השי"ת עושה כנגדו, לכן כיון שהצדיק עושה רצונו של מקום, הקב"ה ג"כ שומע תפילתו ועושה רצונו, ועל דרך זה פועלים הצדיקים בתפילתם שהקב"ה ייטיב לבריותיו להשפיע עליהם ברכה. וזהו הכוונה ברכו ה' 'מלאכיו' אלו הצדיקים, שעל ידם משפיע השי"ת ברכה וטובה, ואמר הטעם שהוא שומע לקולם, כי הם 'עושי דברו', היינו שהם שומעין לקולו ית' ועושים את דברו בשלימות. ולזה הסמוך המדרש את הפסוק לכאן, כי זהו גם הכוונה במאמר הכתוב 'ויקרא אל משה' שהוא יעשה רצונו של מקום, ואח"כ 'וידבר ה' אליו וגו' לאמר' להשפיע טובה להבריות.

הרה"ק מרוזין השפיע עשירות למלמד דרדקי

בענין זה ראיתי סיפור נפלא מאת הרה"ק מרוזין זי"ע, אשר מראה לנו גודל כח הצדיקים להשפיע ברכה בעולם.

מעשה במלמד דרדקי בשם ר' מנשה, שהתגורר בכפר

במסחרם, אבל מנשה לא הסכים בשום אופן, באמרו שהרבי אמר שהעשירות תתגלגל אלי באופן בלתי רגיל, ומזה אני מבין שלא על ידי ההצעות שלכם אזכה בעשירות, שכן כל ההצעות של ידידיו היו כדרכו של עולם.

במוצאי שמחת תורה, כאשר הזדרו לארוז את צוררו הדלה, התקרבו אליו כמה עשירים שהזדרו להציע לו לנסוע הביתה בעגלתם המפוארת, אבל המלמד העומד לעלות לגדולה סירב גם להצעות אלו. וכך יצא לדרכו וצוררו על שכמו, כאשר לבו מלא באושר ושמחה שקוע במחשבותיו על רוב עושרו הצפוי להגיע אליו. פתאום נפתחו ארובות השמים, וגשם זלעפות ירד ארצה עד שנרטב עד לשד עצמותיו, והתחיל לחפש מחסה מהגשם החזק, ולפני עיניו נתגלה על אם הדרך פונדק, ומיהר את צעדיו ליכנס לשם.

בפונדק היו באותה שעה כחמישים קציני צבא רוסלאנד, אשר התארחו שם

שם עבד את עבודת הקודש בינו לבין קונו, והחסידים עמדו והצטופפו ליד הדלת שמא יזכו לשמוע קצת את תפלתו הזכה, גם ר' מנשה היה בין העומדים שם. באמצע אמירת ההושענות נפתחה הדלת מעט, והרה"ק פנה לעבר החסידים העומדים שם צופים, וכאשר הבחין בר' מנשה העומד שם רמו לו להתקרב אליו, ר' מנשה ניגש נרעד ונפחד אל הדלת, והרה"ק מרוזין אמר לו, לחיים ר' מנשה, כעת נגזרה עליך עשירות מופלגת לכל ימי חיך, העשירות תתגלגל אליך בדרך שלא חשבת עליה, לחיים, לחיים, אני מברך אותך שגם בימי עושרך לא תשכח את אחיך!

לאחר התפילה כבר פנו אליו עשרות חסידים, וברכו אותו מקרב לב בברכת מזל טוב לרגל התעשרותו הקרובה, כי לאיש לא היה ספק בזה כי ר' מנשה המלמד עומד להתעשר בקרוב, ולא סתם עשירות, אלא עשירות מופלגת. הרבה מהם הציעו לו שיעשה עמם שותפות

מנשה עמד מן הצד, והרהיב עוז
 בנפשו, וניגש להקצין ואמר
 לו שגם הוא רוצה לומר איזה דבר
 שקר, הקצינים הביטו עליו בשנאה
 גדולה איך מרהיב יהודי זה
 להתערב בשיחתם, אבל המפקד
 אמר לו, אתה יודע מה, אנו נעשה
 עסקה, אם תצליח תקבל את מאה
 הרובלים, אך אם לא תצליח,
 תקבל מאה מלקות. מנשה לא
 נבהל והסכים לזה, המפקד השתיק
 את כולם, ואז פנה מנשה והצביע
 על הקצין באמרו, דרך אגב, אני
 מכיר את המפקד שלכם לא
 מהיום, האם ידעתם שהוא
 יהודי?!, כל הנוכחים התחילו
 לצעוק בקול גדול עליו 'שקר
 שקר', ותוך כדי צעקתם הבינו
 בחכמתו של היהודי הפיקח האריך
 שניצחם, ומיד קיבל השטר של
 מאה רובל מידי המפקד.

המפקד נהנה מאוד מחכמתו של
 היהודי, וביקש ממנו
 שיבוא לבקרו במחנה הצבא אשר
 תחת פקודתו, וגם נתן בידו מכתב
 הנושא את שמו אנטאלי איוואנאוו
 המעיד שנקרא לבקרו, אחרי

ושחקו בקלפים ושתו יי"ש לרויה,
 אחד מהם הביט החוצה מהחלון,
 וכאשר ראה איך שהגשם מתגבר
 והולך, אמר לחבריו בודאי נצטרך
 להשאר כאן כל הלילה, לזה
 צריכים אנו לחשוב על איזה
 משחק טוב להפג מעלינו את
 השעמום.

אחד הקצינים הציע משחק כזה,
 שכל אחד בתורו יספר איזה
 שקר או גוזמה מופלגת, ומי
 שיספר את השקר הגדול והמוצלח
 מכולם יזכה בסכום כסף. הרעיון
 מצא חן בעיני המפקד שלהם,
 ותיכף הוציא מכיסו שטר של מאה
 רובל והניחו על השולחן, וצעק
 בקול נחר: השטר הזה ינתן למי
 שיאמר השקר הגדול ביותר.

אחד אמר: אתמול ראיתי חמור
 בעל שמונה רגליים! השני
 אמר: ברפת של שכני נולד לפני
 חודש עגל בעל שני ראשים, גם
 חמור בעל שמונה רגלים! וכך
 המשיכו לומר שקרים, אבל
 המפקד טען על כל דבר שזה יתכן
 להיות, כי לא רצה להפרד מהשטר
 שלו.

כמקדם, וכמובן שהמפקד היה מרוצה מאוד מאתו.

אבל עדיין הרחרר בלבו, שברכת הרבי טרם התקיימה במילואה, כי אף שנתהפך גלגלו מעניות ודחקות לחיי נחת מתוך הרחבה, אבל עדיין לא זכה בעשירות מופלגת.

לא עבר זמן רב, ובאחד הימים נכנס רוח שטות בראשו של הצאר ניקולאי, שהכריז שכל חיילי הצבא יתחילו להתרגל לצעוד דרך ארוכה עם משאות כבדים, כי בסופו של דבר רצונו לקיים מצעד גדול בנוכחותו, וכולם יצעדו דרך ארוכה עם תרמיל כבד על הכתפיים. המפקד איוואנאוו ריחם על החיילים וביודעו שבין כך לא יוכלו לעמוד בזה, החליט להתעלם ולא להרגיל אותם כלל בזה, ואכן בכל המחנות התאמנו והתרגלו כל החיילים, ורק במחנה אחת היא המחנה של איוואנאוו ישבו כל החיילים בניחותא, עד שהגיע פקודה מהצאר שביום פלוני יתייצבו כולם במקום המיועד לכך.

שבועיים ימים כבר עמד ר' מנשה בשערי המחנה, והראה לשומרי המחנה את המכתב אשר בידו, מיד הכניסו אותו אל המפקד.

המפקד פנה אליו ואמר לו, שמעני יהודי, אני מכיר אתכם היהודים לא רק כפקחים, אלא גם כאנשים ישרים, אני ממונה על חמשת אלפים חיילים המשרתים בגאון את הצאר ניקולאי, לאחרונה שמתני לבי שהחיילים הולכים ונחלשים, ברור לי כי הממונה לספק להם המאכלים הוא רמאי ונוכל ואינו קונה בשבילם מזון משובח, וע"כ אני רוצה למנותך להיות הממונה על קניית מאכלי החיילים! מיד נזכר בדמותו של הרה"ק מרוזין, ועלה במחשבתו בוודאי לזאת היתה כוונתו, ומיד נענה בראשו והסכים לזה.

מאז נשתנו חייו של ר' מנשה, בימות החול עבר להתגורר במחנה הצבאי, בהיותו ממונה ואחראי על המאכלים, וכיון שהי' ישר ונאמן במלאכתו, נתחזקו החיילים וחזרו לכוחותיהם

ניקולאי בראש פמליא גדולה של אורחים רמי מעלה אל המקום אשר אמר להתאסף שם, אחרי שהחצוצרות הריעו, התחילו החיילים לצעוד כאשר תרמילים כבדים מנשוא על גבם, אבל לא עברו כמה דקות והם כשלו ונפלו, פני הצאר השחירו כשולי הקדרה, וגזר לשלוח את כולם לארץ גזירה, עד שהגיע המחנה של המפקד איוואנאוו והם הלכו כל הדרך עם ראש זקוף. מרוב שמחתו של הצאר לא עלה בדעתו לבדוק מה הכניסו בתוך תרמיליהם, והעלה את המפקד איוואנאוו להיות מפקד גדול, ולאות הכרת הטוב מאת המפקד נתמנה ר' מנשה על משמרתו לדאוג על המאכלים של כל חיילי צבא רוסלאנד, ועי"ז זכה לעשירות מופלגת כהבטחתו של הרה"ק מרוז'ין, וגם קיים את סוף דבריו של הצדיק, שלא שכח מאחיו העניים ונתן צדקה ביד רחבה.

למחרת כאשר התייצב מנשה בשערי המחנה, קיבלו איוואנאוו בפנים זועפות, ואמר לו אנחנו נפרדים, שאל אותו מנשה מה קרה, אמר לו המפקד: לא שמעתי בקולו של הצאר להרגיל את חיילי לצעוד דרך ארוכה עם משאות כבדים, וכאשר יראה הצאר בעת המצעד שהחיילים המשרתים במחנה שלי נופלים כזוכים כבר בתחילת המצעד, בוודאי יעביר אותי מתפקידי, ואולי גם יוציאו אותי להורג כעונש על זה שלא שמעתי בקולו.

אז הציע לו ר' מנשה, שימלא את תרמילי החיילים בקש ותבן שאין משקלם הרבה, וכך יוכלו לצעוד על הגלם כל הדרך הארוכה, המפקד שמח מאוד לשמוע הצעתו, ומיד אסף את כל הקצינים והחיילים והשביע אותם בשבועה חמורה שלא יספרו דבר מכל הרעיון הלזו.

בהגיע אותו יום, הגיע הצאר

וְשַׁחַט אֶת־ךָ עַל יַד־ךָ הַמִּזְבֵּחַ צִפְנָה לְפָנַי ה' וְגו' (א, יא).

ג' ענינים כדי להתקרב לה'

בזמן שבית המקדש היה קיים
מזבח מכפר על אדם, ועכשיו שאין
בית המקדש קיים שולחנו של
אדם מכפר עליו. 'צפונה' מורה
על תאוות הממון על דרך הכתוב
(איוב לו, כב) 'מצפון זהב יאתה', ובא
הכתוב לומר שהמקדש עצמו כג'
ענינים אלו, זוכה הוא להתקרב
ולהיות לפני ה'.

הרה"ק מרוזין פירש שנרמזו כאן
הדרך הנכון לבטל כח
יצר הרע, 'על ירך', מורה על
בחינת יסוד להתקדש בקדושה
וטהרה, 'מזבח' מורה על תאוות
אכילה, כי שולחנו של אדם דומה
למזבח, כדאיתא בגמ' (מנחות צו, א)

וְהִפְשִׁיט וְגו' הָעֹלָה וְנִתַּח אֶתָּה לְנִתְחֶיהָ (א, י).

העולה מכפרת על הגיאות

והנה על כל החטאים יכול אדם
לראות ולהבין איך שפגם,
נגד רצונו, ונקל לו לעשות תשובה,
אמנם מי שיש בו מידות גיאות,
זהו קליפה המכסה על האדם
מכף ראשו ועד רגליו, ואי אפשר
לראות חפרונותיו ולשוב לפניו
ית', כי הוא מסך המבדיל
לתשובה, על כן רמזה התורה
'והפשיט את העולה' פירוש
בראשית העבודה יפשוט מאתו
את מידת הגיאות, ואז 'ונתח
אותה לנתחיה' שיוכל לראות מה
שפגם בכל אבר ואבר.

בצמח דוד ביאר, דהנה אמרו
חז"ל עולה מכפרת על
הרהור הלב ובפרט על גיאות, כי
גיאות נקרא 'עולה', כי הוא
מתנשא בדעתו וחושב שהוא
עולה במעלות על שאר בני אדם.
והנה כאשר מקריב האדם קרבן
עולה להשי"ת, זהו תיקון לחטא
זה, מפני שמראה כי לא לו יאתה
הגיאות כי אם לו לבדו ית', כי
ה' מלך גאות לבש, והמתגאה הרי
הוא משתמש בשרביטו של מלך.

הקרבת קרבן בדרך של השפלת
הגיאיות

בזיונות מזה, עד שהשיגה והביאה
לבית המקדש להקריב את קרבנו.

ואמר הרה"ק מאפטא, אני הייתי
כהן המקריב את קרבנו,
וכאשר הקריבו את הקרבן על גבי
המזבח, אם הבעלים היו חוזרים
בתשובה באמת, היה נראה על
המזבח בתוך האש דמות אריה,
ואם לא חזרו בתשובה נראה לו
דמות כלב, ואם לא עשה תשובה
בשלימות, היה הדמות לא לגמרי
דמות אריה, רק קצת נוטה לדמות
אריה. כאשר הקריבו את קרבנו
של ר' גרונום הנ"ל, היה הדמות
באמצע כנ"ל, אמרו לו מה זאת
ר' גרונום?! התחיל ר' גרונום לבקש
מהשי"ת בלב נשבר: אם תשובתי
לא היתה בשלימות, אבקש
שתצרף להקרבן כל הבזיונות
שעברתי על אם הדרך, משעה
שקניתי את הכבש עד שהצלחתי
להביאה ולהקריבה, כה געה
בדבריו בכני רב, עד שזכה שתוך
האש נעשה דמות אריה בשלימות,
להודיע שתשובתו נתקבלה
בשלימות.

ואכן ידוע שכל סדר הבאת הקרבן
והקרבתו היתה בדרך זו,
לגרום להאדם להשפיל מלא
קומתו וגאוותו, ולבוא לידי ענוה
ושפלות הרוח, כאשר הרה"ק
מאפטא זי"ע גילה לתלמידיו,
שבאחד מהגלגולים הקודמים היה
מפרחי כהונה, וסיפר להם מסדר
הבאת והקרבת הקרבנות. וכה
סיפר, היה איש אחד מנכבדי העיר
ירושלים ושמו ר' גרונום, שפעם
אחת נכשל בעבירה בשוגג
שחייבים על זה חטאת, והלך
בעצמו לשוק לקנות כבש אחד
לחטאת, ושאלו אותו בשוק מדוע
אתה צריך לכבש?, ענה להם:
נכשלתי בעבירה ונתחייבתי להביא
קרבן חטאת. שאלו אותו שוב:
היתכן שאתם תחטאו בעבירה
כזו?, אמר: ומה אעשה שנכשלתי.
בעת שהלך על הדרך לבית
המקדש נשמטה הבהמה מידו
וברחה, ונאלץ לרוץ אחריה בכל
שוקי ירושלים, והיו לו הרבה

וְאֵת שְׁתֵּי הַכִּלִּיֹּת וְאֵת הַחֶלֶב וּגּו' עַל הַכֶּבֶד עַל הַכִּלִּיֹּת יְסִירָנָה (ג, ד).

יזכור יום המיתה וינצל מהגיאיות

יסור תאות הכבוד ממנו. וזהו 'על הכליות' שהוא לשון 'כליון', 'יסירנה', שבוה יסיר תאות הכבוד מלבו.

הרי מזה, שאחר שהתורה מאריכה בגנות הגיאיות ובמעלה הענוה, מורה לנו דרך איך להתגבר על תאות הגיאיות והשררה, שיוכל לבוא לאחזו במדת הענוה.

הרה"ק הרבי ר' מרדכי' לע מנדבורנא זי"ע במאמר מרדכי פירש בדרך רמז, וכאשר האדם מתאוה ורודף אחרי תאות הכבוד, העצה לזה לזכור מה שאמרו חז"ל שהקנאה והתאוה והכבוד מוציאין את האדם מן העולם, וכאשר ישים זאת על לבו

וְכִפֶּר עָלָיו הַכֹּהֵן וּגּו' מִכָּל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה לְאַשְׁמָה בָּהּ

(ה, כו).

השבת הוא כפרה כמו הקרבנות

מרמז על אמרם ז"ל (שבת קיח, ב) כל השומר שבת כהלכתו מוחלין לו כל עוונותיו, והשבת הוא כפרה כמו הקרבנות, לכך נרמז בסוף פרשת הקרבנות, כי עכשיו שאין לנו קרבנות השבת מכפרת עלינו.

בתפארת שלמה כתב רמז נפלא, לְאַשְׁמָה ב"ה ראשי תיבות ל'אל א'שר ש'בת מ'כל ה'מעשים ב'יום ה'שביעי, שזה

זל"ק של הנשר הגדול הרמב"ם
על המשמח אלמנות ויתומים

"כל המשמח את האומללים האלו דומה לשכינה"

יהודי יקר! היה משכיל אל דל

ושלח לפחות חבילה אחת של בשר ודגים
וכל מטעמים לאלמנה ויתומים בבית שמש
והקב"ה יקיים את הבטחתו וישמח את שלך!!!

זכות חבילה אחת \$250

24 שעה על הפעיומנט ליון
845-286-1007

או ע"י קוויקפעי
3875090@gmail.com

או על הסקרין של גאבר בבתי כנסיות

